

Sygn. akt VIII Cz 570/13

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu VIII Wydział Cywilnym Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Włodzimierz Jasiński (spr.)

Sędziowie: SO Małgorzata Kończal , SO Rafał Krawczyk

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2013 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku wierzycieli **Spółdzielni Mieszkaniowej w G. i Zakładu (...)Oddziału w T. Inspektoratu w G.**

przeciwko dłużnikowi **Z. R.**

na skutek skargi dłużnika o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 11 stycznia 2012 roku w sprawie I.Co 1996/11 w przedmiocie zatwierdzenia planu podziału sumy pochodzącej z licytacji.

postanawia: odrzucić skargę.

UZASADNIENIE

W sprawie egzekucyjnej Sądu Rejonowego w Grudziądzu o sygn. akt I Co 1996/11 w trakcie trwającego postępowania egzekucyjnego z nieruchomości należącej do dłużnika (własnościowego prawa do lokalu) sąd ten jako nadzorujący egzekucję wydał min. postanowienie dotyczące zatwierdzenia planu podziału środków uzyskanych z licytacji tego majątku dłużnika. Poza sporem jest , iż decyzja ta została zaskarżona do Sądu Okręgowego , który wniesione zażalenie oddalił jako niezasadne.

Dłużnik wnosząc skargę o wznowienie postępowania w stosunku do decyzji Sądu Rejonowego w Grudziądzu w przedmiocie zatwierdzenia podziału sumy uzyskanej z licytacji podniósł zarzut poświadczenia nieprawdy przez sędziego wydającego te orzeczenia.

SĄD OKRĘGOWY zważył, co następuje:

Złożona przez dłużnika skarga o wznowienie postępowania w stosunku do postanowienia z dnia 11 stycznia 2012 roku podlegała odrzuceniu z uwagi na jej niedopuszczalność.

Właściwość sądu orzekającego w przedmiocie wznowienia postępowania określa art. 405 kpc. Z przepisu powyższego wynika, że do wznowienia postępowania z przyczyn nieważności oraz na podstawie przewidzianej w art. 401¹ właściwy jest sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, a jeżeli zaskarżono orzeczenia sądów różnych instancji, właściwy jest sąd instancji wyższej. Do wznowienia postępowania na innej podstawie właściwy jest sąd, który ostatnio orzekł co do istoty sprawy. W sprawie I Co 1996/11 postanowieniem z dnia 11 stycznia 2012 roku Sąd Rejonowy w Grudziądzu zatwierdził plan podziału z dnia (...)sumy uzyskanej na licytacji spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego położonego w G. przy ul. (...) i będącego własnością dłużnika (wnoszącego skargę). Decyzja Sądu Rejonowego w przedmiocie zatwierdzenia planu stała się prawomocna w następstwie oddalenia zażalenia przez Sąd

Okręgowy w Toruniu postanowieniem z dnia 31 maja 2012 roku (VIII Cz 241/12). Właściwym zatem do rozpoznania sprawy w tej części skargi jest sąd, który ostatecznie orzekał co do istoty sprawy a więc Sąd Okręgowy.

W pierwszej kolejności zaznaczyć należało, iż zgodnie z art. 399 § 1 k.p.c. w wypadkach przewidzianych w tym dziale postępowania procesowego, można żądać wznowienia postępowania, które zostało zakończone prawomocnym wyrokiem. Nadto, w świetle § 2 wskazanego wyżej przepisu, na podstawie określonej w art. 401¹ k.p.c. postępowanie może być wznowione również w razie zakończenia go postanowieniem. Przedmiotowy zaś przepis stanowi, iż można żądać wznowienia postępowania w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie. Z powyższych uregulowań wynika, iż instytucja wznowienia postępowania dotyczy wyłącznie tych postępowań, które zostały zakończone prawomocnymi orzeczeniami (wyrokami lub postanowieniami) o charakterze merytorycznym, a więc takich, które rozstrzygają o przedmiocie (istocie sprawy) postępowania, w którym skarga jest dopuszczalna (zob. postanowienie SN: z 4 stycznia 1973 r., I CZ 152/72, OSNCP 1973, nr 7-8, poz. 143, postanowienie SN z 30 listopada 1993 r., III AZP 18/93, OSNCP 1994, nr 6, poz. 122; uchwała SN z 4 sierpnia 2006 r., III CZP 51/06, OSNC 2007, nr 5), zaś jedynie na zasadzie wyjątku, związanego ze szczególną podstawą stosowania przedmiotowej instytucji, możliwe jest wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie w sposób formalny (np. przez odrzucenie pozwu, umorzenie postępowania, odrzucenie apelacji, odrzucenie odwołania; por. postanowienie SN z 24 lipca 1980, I CZ 82/80; postanowienie SN z 28 listopada 2007 r., V CZ 102/07; postanowienie SN z 21 lipca 2009 r., II PO 2/09; postanowienie SN z 18 kwietnia 2011 r., III UZ 5/11, Lex nr 966821; postanowienie SN z 20 kwietnia 2011 r., I CZ 23/11).

Nadto zauważyć należy, iż postępowanie egzekucyjne, które stanowi końcowy etap postępowania cywilnego w szerokim znaczeniu, na celu ma jedynie doprowadzenie do wykonania zapadłego w sprawie orzeczenia, a nie zaś rozstrzyganie o jego merytorycznej zasadności. Oczywiście nie ulega wątpliwości, iż w postępowaniu egzekucyjnym wydawane są postanowienia rozstrzygające zagadnienia w sposób merytoryczny, jednakże dotyczą one jedynie kwestii wpaddingowych, mających charakter pomocniczy, uboczny i ściśle związany jedynie z tym etapem postępowania, a nie odnoszące się do zasadności samego roszczenia, które podlega egzekucji. Tym samym, wydawane w toku postępowania egzekucyjnego prawomocne postanowienia nie korzystają z przymiotu powagi rzeczy osądzonej. W związku z tym, co do zasady jednolicie wskazuje się w doktrynie i orzecznictwie, iż skarga o wznowienie postępowania nie jest dopuszczalna w postępowaniu egzekucyjnym (zob. postanowienie SN z dnia 13 marca 1998 r. I CKN 760/97 nie publ., postanowienie SN z dnia 31 marca 1999 r. I CKN 15/99 OSNC 1999/9 poz. 164, postanowienie SN z dnia 21 lipca 1999 r. II CKN 537/99 nie publ.).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należało, iż bezsprzecznym było, iż przedmiotem wniesionej skargi było postanowienie o zatwierdzeniu planu podziału sumy uzyskanej z licytacji lokalu mieszkalnego należącego do dłużnika. Nie ulegało nadto wątpliwości, iż zostało ono wydane w toku prowadzonego postępowania egzekucyjnego. Co prawda jasnym było, iż powyższe orzeczenie stanowiło zakończenie jednego z mających istotniejsze znaczenie etapów egzekucji z nieruchomości, jednakże nie prowadziło do zamknięcia tego postępowania w ogólności. Nadto, nie sposób uznać, iż w sposób merytoryczny rozstrzygało o roszczeniu którejkolwiek ze stron. Podkreślić bowiem należy, iż w postępowaniu egzekucyjnym, co zostało już wyżej zasygnalizowane, nie ma mowy do czynienia ze sporem między stronami, czy też oddaniem sprawy pod osąd Sądu, lecz jedynie z czynnościami, które mają na celu wykonanie prawomocnego orzeczenia. Tym samym, wszelkie merytoryczne decyzje wydawane w jego toku rozstrzygają wyłącznie kwestie ściśle związane z przedmiotowymi procedurami. W związku z tym, mając na uwadze wskazane wyżej okoliczności, brak było podstaw do żądania wznowienia postępowania zakończonego postanowieniem o zatwierdzeniu planu podziału sumy uzyskanej z licytacji.

Mając wszystko powyższe na uwadze, w ocenie Sądu Okręgowego, wniesiona przez dłużnika skarga o wznowienie postępowania była niedopuszczalna i jako taka podlegała odrzuceniu.

W związku z tym, Sąd na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. postanowił jak w sentencji orzeczenia.